“Because love, at its root, is hope.
Hope for tomorrow. Hope for what could be.
Hope that the someone you’ve entrusted
your everything to will cradle and protect it.
And hope? That shit is harder to kill than a dragon.”

“เพราะรากฐานของความรักคือความหวัง
ความหวังสำหรับวันพรุ่งนี้ ความหวังในสิ่งที่อาจเป็นไปได้
ความหวังว่าใครบางคนที่เราเชื่อมั่นจนหมดใจจะโอบอุ้มและปกป้องมันไว้
แล้วความหวังเป็นยังไงน่ะหรือ
มันเป็นสิ่งบ้าบอที่กำจัดยากยิ่งกว่ามังกรเสียอีก”

—รีเบกกา ยาร์รอส

ทดลองอ่าน

words
words without boundaries

ไอเอิร์นเฟลม

Iron Flame

รีเบกกา ยาร์รอส
เขียน

ณัฐมน เอกนันท์
แปล

ทดลองอ่าน

“เธออาจคิดว่าฉันไม่สังเกตว่าเธอพยายามเว้นระยะจากทุกคน
แต่ฉันเห็นนะ เธอแทบไม่กินข้าวกับเราเลย
และทุกครั้งที่เราสบโอกาสแอบไปซานทารา
เธอก็หมกตัวอ่านหนังสืออยู่แต่ในห้อง”
–รีเบกกา ยาร์รอส

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

ไอเอิร์นเฟลม คือภาคต่ออันร้อนแรงของมหากาพย์แฟนตาซี*โฟร์ทวิง* หากคุณเคยหัวใจเต้นแรงไปกับการฝ่าด่านสุดโหดของวิทยาลัยการทหารบาสไกอัท เคยกลั้นหายใจกับฉากรบอันดุเดือด และเคยหลงใหลในความรักอันร้อนแรงท่ามกลางเปลวไฟของสงคราม คุณจะได้สัมผัสความรู้สึกนั้นอีกครั้ง แต่เข้มข้น ยิ่งใหญ่ และลึกซึ้งยิ่งกว่าเดิม

ในครั้งนี้ เหล่าตัวละครจะต้องเผชิญบททดสอบที่เดิมพันด้วยจิตใจ ความเชื่อ ความรัก และความจริงที่พวกเขาไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ การเมืองในโลกของนาวาร์ซับซ้อนยิ่งขึ้น การหักหลังเจ็บลึกขึ้น และมิตรภาพก็กลับกลายเป็นสายใยบางเบาที่อาจขาดสะบั้นได้ทุกเมื่อ

แต่ท่ามกลางเปลวไฟของสงครามและเงาของความสูญเสีย รีเบกกา ยาร์รอส ยังคงถ่ายทอดเรื่องของความรักในแบบที่ไม่อ่อนหวานแต่หนักแน่น รักที่หล่อหลอมให้คนแข็งแกร่งขึ้น รักที่ต้องยืนหยัดท่ามกลางความไม่แน่นอน และรักที่เจ็บลึกแต่ยังเลือกจะปกป้องไว้ ความรู้สึกเหล่านี้ไม่ถูกพูดพร่ำ แต่ซ่อนอยู่ในทุกการตัดสินใจ ทุกการต่อสู้ และทุกคำพูดที่ไม่ได้เอ่ยออกมา

สำนักพิมพ์ยังคงรักษาหลักการถอดเสียงชื่อเฉพาะโดยยึดตามการออกเสียงจากนักเขียนและหนังสือเสียงของ Audible เช่นเดียวกับในเล่มแรก เพื่อส่งต่ออรรถรสที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดให้ใกล้เคียงที่สุด

เราขอชวนทุกท่านออกเดินทางอีกครั้ง คราวนี้ลึกเข้าไปในเปลวเพลิงแห่งเหล็กกล้าและโชคชะตา เพื่อเผชิญโลกที่ไม่มีใครรับประกันว่าคุณจะได้กลับมาเหมือนเดิม

ยินดีต้อนรับสู่*ไอเอิร์นเฟลม*

คำนำผู้แปล

ฉันได้รับคำสั่งด่วนจากกลุ่มภัณฑารักษ์ของจตุภาคอาลักษณ์แห่งวิทยาลัยการทหารบาสไกอัท ให้แปล*ไอเอิร์นเฟลม* ภาคต่อของอิมพีเรียน... ตำนานอันยิ่งใหญ่และเร้าใจที่สุด เพื่อยุติการลุกฮือของฝูงชนผู้กระหายใคร่รู้เรื่องราวจนแทบคลั่ง ทั้งยังต้องทำงานภายใต้กรอบเวลาจำกัด เพราะทางการไม่อาจปล่อยให้อาณาจักรตกอยู่ในความโกลาหลเช่นนี้ได้

เมื่อหนังสือเล่มหนาวางลงตรงหน้า หนึ่งวันก็หมดไปในพริบตา รู้ตัวอีกที ฉันก็ถลำลึกอยู่ในเรื่องราวไม่ต่างจากฝูงชนที่ลุกฮือเสียแล้ว เพราะตำนานบทนี้มีองค์ประกอบที่กินใจประชาชนครบถ้วน ตั้งแต่ตำนานจินตนิมิตวิทยาลัยเวทมนตร์ การเหินเวหาบนหลังมังกร ตัวละครจัดจ้าน การเมืองเข้มข้น ตลอดจนบทรักแสนเร่าร้อน! ความกลัวเพียงอย่างเดียวเมื่อพลิกหน้าสุดท้ายคือ หนังสือเล่มนี้จะหยุดยั้งฝูงชนที่ลุกฮือได้จริงหรือ มันจะไม่ยิ่งเติมเชื้อเพลิงให้กับความบ้าคลั่งของฝูงชนที่เรียกร้องภาคสามต่อหรือ

นับแต่นั้นมา ฉันก็หมกตัวอยู่ในห้องสมุดเกือบตลอดเวลา ฉันไม่อาจทำอย่างอื่นได้นาน เพราะไม่ว่าจะหันไปทางไหนก็มีแต่คนถามหาภาคต่อ ตอนอ่านป้ายประกาศก็ไม่อาจจับจ้องได้นาน เพราะแทบทุกมุมล้วนปรากฏเรื่องราวเกี่ยวกับตำนานอิมพีเรียน ไม่เว้นแม้แต่ตอนทำงานในห้องสมุดและหอจดหมายเหตุ ห้องสมุดที่ควรจะเงียบสงบ กลับมีนักเรียนทหารและเจ้าหน้าที่จากทุกจตุภาคแวะเวียนมาตามหาตำนานเล่มนี้ ทั้งยังถามหาภาคต่อไม่ขาด

ฉันจึงเข้าใจ*ไวโอเล็ต* กับเพื่อน ๆ ที่ต้องนั่งแปลข้อมูลสำคัญเพื่อกอบกู้ความสงบสุขของอาณาจักร พร้อมกับที่รู้สึกเหมือนถูกจับโยนลงกลางมหาสมุทรกว้างใหญ่ แล้วโดนรองผู้บังคับการพิเศษ*แวร์ริช* สั่งให้ว่ายน้ำเข้าฝั่งซึ่งอยู่ห่างออกไปเป็นพันไมล์ โดยมีไวเวิร์นไล่กวดเป็นฝูง โชคดีที่ไม่ผลาญพลังจนหมดตัวเสียก่อน

แต่หากมีคนถามว่าฉัน*เข้าใจ*ตัวละครไหนมากที่สุดในเรื่อง ฉันคงตอบอย่างไม่ลังเลว่า *โนลัน* ตัวประกอบที่คงไม่มีใครนึกถึงเป็นอันดับแรก

ฉันเข้าใจเขาในฐานะผู้รักษาที่เหนื่อยล้า เพราะฉันน่าจะมีสภาพเหมือนเขาไม่มีผิด (และคิดว่ากลุ่มภัณฑารักษ์ก็คงไม่ต่างกัน) หากสิ่งที่แตกต่างคงเป็นความสุขที่ระเบิดในหัวใจที่ได้แปลเรื่องราวนี้จนลืมเวลา

ฉันจึงต้องขอโทษด้วยที่เผลออ่านต้นฉบับจนลืมทำงานอยู่หลายจังหวะ และเชื่อว่าผู้อ่านทุกท่านคงเข้าใจดี เพราะพวกเราเองก็คงรู้สึกไม่ต่างกัน

ขอขอบคุณวิทยาลัยการทหารและจตุภาคอาลักษณ์ที่ให้โอกาส คำแนะนำ และความช่วยเหลือเป็นอย่างดี ไม่คิดเลยว่าคนที่เติบโตมากับวรรณกรรมของจตุภาคจะได้มาแปลตำนานรักแฟนตาซีในวันนี้

ขอบคุณครอบครัว มิตรสหาย และเหล่ามังกรน้อย ๆ (ที่ตัวไม่ค่อยน้อยเท่าไรแล้ว) สำหรับแรงสนับสนุนไม่ขาด

ขอบคุณมังกรสีดำที่อยู่เคียงข้างฉันตั้งแต่สมัยเป็นนักเรียนทหาร เธอเป็นกำลังใจให้ฉันผ่านช่วงชีวิตหลายบท และยังร่วมเดินทางจนตำนานภาคนี้จบลง ก่อนจะโผบินข้ามสะพานสายรุ้ง เข้าสู่อ้อมกอดมาเลกอย่างสงบ ขอบคุณที่สอนให้ฉันรู้จักความรัก

ขอบคุณมังกรสีทองเหลือบเงินตัวจิ๋วผู้ถูกลืม ช่วงที่ฉันออกปฏิบัติการในหุบเขามังกรยามดึกตามลำพัง ก็ได้เจ้านี่แหละมาช่วยรังควานคลายเหงา ฉันจะแวะเวียนไปเล่นกับเธอเสมอนะ

ขอบคุณหนังสือทุกเล่มที่ซุกซ่อนอยู่ในความทรงจำและช่วยร้อยเรียงตัวอักษร

ขอบคุณแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ที่ให้ข้อมูลทั้งกับผู้แปลและผู้อ่าน ทั้งยังช่วยให้หนังสือเล่มนี้สมบูรณ์แบบยิ่งขึ้น

สุดท้ายนี้ ฉันจะขอฝากคำพูดติดปากของ*ไวโอเล็ต*ที่ว่า

ฉันจะไม่ยอมตายในวันนี้...เพราะฉันอยากให้พวกคุณได้อ่านมันจริง ๆ!

หากพร้อมแล้วก็อย่ารอช้า

พลิกหน้ากระดาษ จับหลังมังกรให้มั่น

ทะยานขึ้นฟ้า และไปดื่มด่ำกับการผจญภัยกันเถอะ!

ยินดีต้อนรับสู่การปฏิวัติ!

ณัฐมน เอกนันท์

ไอเอิร์นเฟลม เป็นนิยายแฟนตาซีผจญภัยเร้าใจไม่สิ้นสุด
ในโลกอันโหดร้ายทารุณ
และเต็มไปด้วยการแข่งขันที่วิทยาลัยการทหารสำหรับผู้ขี่มังกร
เรื่องราวที่บรรยายไว้บนหน้าหนังสือเล่มนี้
ประกอบด้วยสงคราม การทรมานทางจิตใจและร่างกาย
การกักขังหน่วงเหนี่ยว ความรุนแรงสุดขีด บาดแผลฉกรรจ์
สถานการณ์เสี่ยงภัย เลือด การสูญเสียอวัยวะ
การโดนไฟคลอก ฆาตกรรม ความตาย ความตายของสัตว์ คำหยาบ
การสูญเสียครอบครัว ความเศร้าโศก และกิจกรรมทางเพศ
ผู้อ่านที่อาจอ่อนไหวกับองค์ประกอบเหล่านี้ได้โปรดรับรู้
และเตรียมพร้อมเข้าร่วมการปฏิวัติ...

แด่ ผองเพื่อนม้าลายผู้แปลกแยก
ไม่ใช่แค่ร่างกายนะที่แข็งแกร่งได้น่ะ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ข้อความต่อไปนี้ได้รับการถอดความอย่างสัตย์ซื่อจากภาษานาวาร์
เป็นภาษาสมัยใหม่โดยเจซิเนีย นีลวาร์ต ผู้เป็นภัณฑารักษ์
ของจตุภาคอาลักษณ์แห่งวิทยาลัยการทหารบาสไกอัท
เหตุการณ์ทั้งหมดเป็นความจริง
ชื่อต่าง ๆ จึงคงไว้เช่นเดิมเพื่อเป็นเกียรติแด่ความกล้าหาญของผู้วายชนม์
ขอให้ดวงวิญญาณพวกเขาได้ไปอยู่กับมาเลก

ผืนทวีป
ทะเลมรกต
นาวาร์
แคว้นลูเคราส
แม่น้ำเฮียโดโบส
แคว้นมอร์เรน
หุบเขามังกร
บาสไกอัท
แคว้นเอลซัม
คอลล์เดียร์ซิตี้
แคว้นคอลล์เดียร์
แคว้นดีดอนไชร์
แคว้นไทร์เรนดอร์
ลูเวลเลน
อะรีเซีย
เอทไบน์
เส้นทาง
เมอดาโร
ผาแห่งเดรลอร์
เดรทัส
มหาสมุทรอาร์กไทล์

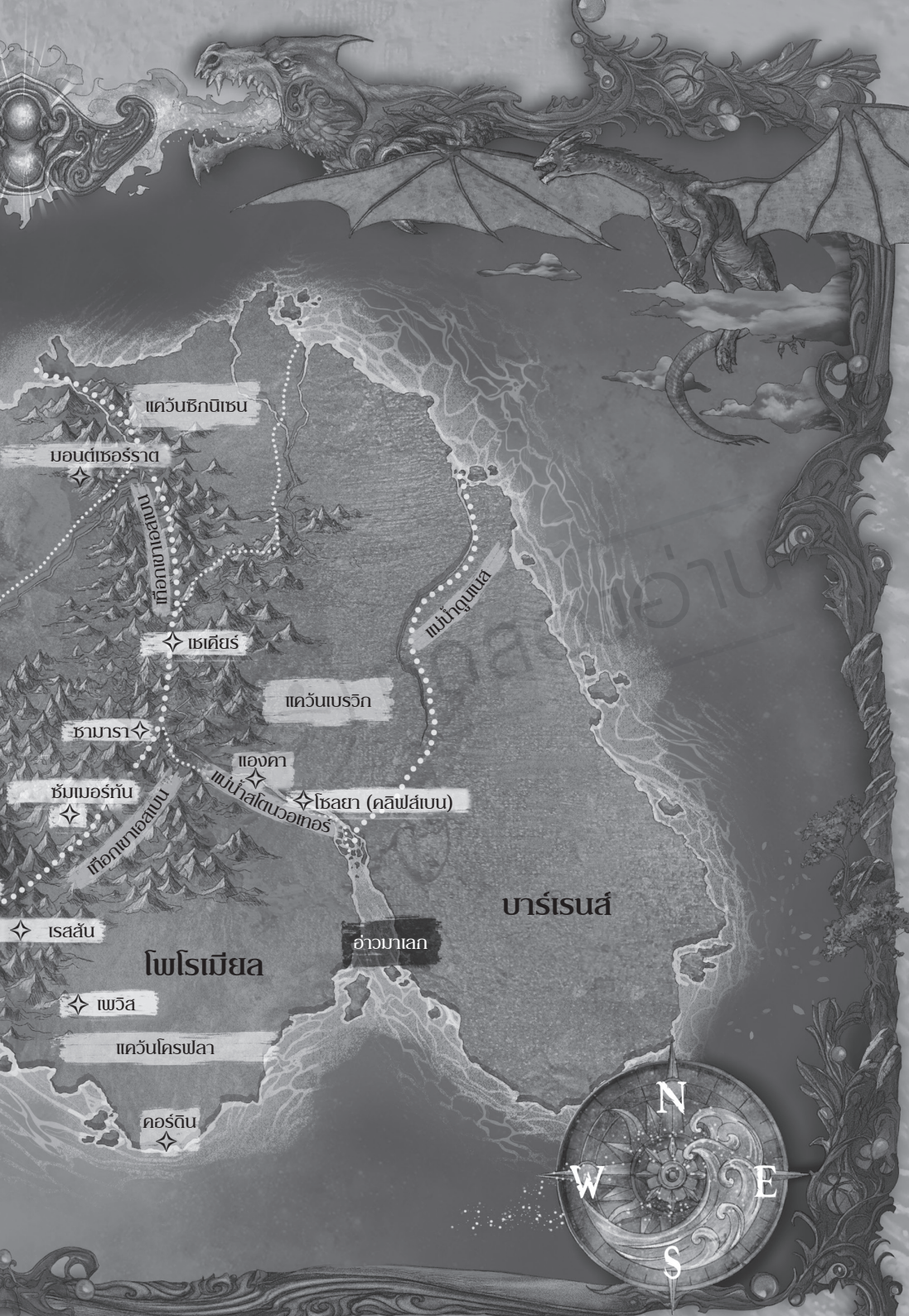
แคว้นซิกนิเซน
มอนต์เซอร์ราต
เทือกเขาสูงชัน
เซเดียร์
แม่น้ำดูนเนส
แคว้นเบรวิก
ซามารา
แองคา
ซัมเมอร์ทัน
แม่น้ำสโตนวอเทอร์
โซลยา (คลิฟส์เบน)
เทือกเขาเอสุเบน
บาร์เรนส์
เรสสัน
อ่าวมาเลก
โพโรเมียล
เพวิส
แคว้นโครฟลา
คอร์ดิน
N
W
E
S

ฝูงบินที่ 4

โครงสร้างของฝูงบินอื่น ๆ ทั้งหมดเหมือนกัน

หัวหน้าฝูงบิน

รองหัวหน้าฝูงบิน
ผู้บังคับบัญชาลำดับที่สอง

หมวดกรงเล็บ

หัวหน้าหมวด

รองหัวหน้าหมวด
ผู้บังคับบัญชาลำดับที่สอง

หมู่ 1

หมู่ 2

หมู่ 3

หมวดเปลวไฟ

หัวหน้าหมวด

รองหัวหน้าหมวด
ผู้บังคับบัญชาลำดับที่สอง

หมู่ 1

หมู่ 2

หมู่ 3

หมวดหาง

หัวหน้าหมวด

รองหัวหน้าหมวด
ผู้บังคับบัญชาลำดับที่สอง

หมู่ 1

หมู่ 2

หมู่ 3

หมู่ = 15 - 20 คน

กรอบสองชั้น = หัวหน้าหมู่
กรอบเดียว = รองหัวหน้าหมู่ ผู้บังคับบัญชาลำดับที่สอง

วทบ
วิทยาลัยการทหารชาติไทย

ตอนที่หนึ่ง

ทดลองอ่าน

ผ่านไป 628 ปีหลังรวมอาณาจักร มีบันทึกว่าเมืองอะรีเชียถูกมังกรเผา
ตามสนธิสัญญาเพื่อยุติการแบ่งแยกดินแดน ผู้หนีออกจากเมืองคือผู้รอดชีวิต
ส่วนผู้ที่อยู่ในเมืองถูกฝังใต้ซากปรักหักพัง

—ประกาศสาธารณะ 628.85
กอดความโดย เซเรลลา นีลวาร์ต

ทดลองอ่าน

บทที่หนึ่ง

รสชาติ แห่งการปฏิวัติช่างหอมหวาน...อย่างน่าประหลาด

ในห้องครัวขนาดมหึมาอันจอแจแห่งปราการเมืองอะรีเชีย ฉันจ้องพี่ชายที่นั่งอยู่อีกฟากหนึ่งของโต๊ะไม้ซึ่งเต็มไปด้วยรอยขีดข่วน พลางเคี้ยวขนมปังบิสกิตราดน้ำผึ้งที่เขาตักใส่จานมาให้ ให้ตายสิ รสชาติใช้ได้อร่อยเหาะเลยแหละ

นี่อาจเป็นเพราะไม่มีอะไรตกถึงท้องฉันมาสามวันก็ได้ เพราะสิ่งมีชีวิตที่ไม่ได้อยู่แค่ในตำนานอีกต่อไปใช้มีดอาบยาพิษจ้วงแทงสีข้างฉันจนเกือบตาย และฉันคงจะตายไปแล้วหากไม่ใช่เพราะเบรนแนนที่ตอนนี้กำลังทำหน้าระรื่นมองฉันนั่งเคี้ยวขนมปัง

เหตุการณ์นี้น่าจะได้รับการจารึกว่าเป็นประสบการณ์เหนือจริงที่สุดในชีวิตฉัน เบรนแนนยังมีชีวิตอยู่ เวนิน ผู้ใช้มนตร์ดำที่ฉันเข้าใจว่าปรากฏอยู่

แค่ในตำนานมีตัวตนจริง เบรนแนนยังมีชีวิตอยู่ เมืองอะรีเซียยังไม่ล่มสลาย ทั้งที่ถูกเผาจนราบเป็นหน้ากลองหลังเกิดกบฏไทร์เมื่อหกปีก่อน เบรนแนน ยัง*มีชีวิตอยู่* ฉันมีแผลเป็นใหม่ยาวสามนิ้วตรงหน้าท้อง แต่ฉันไม่ตาย เบรนแนน ยัง มีชีวิตอยู่

"ขนมปังบิสกิตอร่อยใช่ไหมล่ะ" เขาถามพลางคว้ามันขึ้นมาจากจานใบใหญ่ที่ตั้งคั่นกลางระหว่างเรา "ชวนให้นึกถึงขนมปังบิสกิตที่คนครัวเคยทำให้ตอนประจำการที่คอลล์เดียร์เลย จำได้หรือเปล่า"

ฉันจ้องและเคี้ยว

เขาช่างเป็น...เขาจริงๆ แต่ขณะเดียวกันก็ดูแตกต่างจากที่ฉันจำได้ ผมหยักศกสีน้ำตาลแดงตัดสั้นติดหนังศีรษะแทนที่จะยาวปรกหน้าผากเป็นคลื่น ความโค้งมนตามเหลี่ยมมุมบนใบหน้าหายไปแล้ว และริ้วรอยเล็กๆ รอบดวงตาด้วย แต่รอยยิ้มนั่น ดวงตาคู่นั้น เป็นเขาจริงๆ

แล้วยังมีเงื่อนไขที่เขาตั้งขึ้นมาว่าฉันต้องกินอะไรสักอย่างก่อน เขาถึงจะพาไปหาพวกมังกรอีก สมกับเป็นเบรนแนนที่สุด

แต่แทร์นเคยรอให้ได้รับอนุญาตที่ไหนกัน ซึ่งหมายถึง –

"*ข้าเองก็คิดว่าเจ้าต้องกินอะไรสักอย่าง*" น้ำเสียงทุ้มต่ำเย่อหยิ่งดังก้องในหัวฉัน

"*ค่า ค่า*" ฉันตอบกลับอย่างไม่ใส่ใจและพยายามติดต่ออันดาร์นาทางจิตอีกครั้ง คนครัวคนหนึ่งเดินผ่านไปอย่างรีบร้อนและส่งยิ้มเร็วๆ ให้เบรนแนน

ไม่มีการตอบรับจากอันดาร์นา แต่ฉันรู้สึกได้ถึงพันธะระหว่างเราที่เปล่งประกายระยิบระยับ ทว่ามันไม่ได้เป็นสีทองเหมือนเกล็ดเธอแล้ว ฉันนึกภาพในหัวไม่ค่อยออก สมองฉันยังมึนงงอยู่นิดหน่อย เธอนอนหลับอีกแล้ว ซึ่งไม่แปลกนักหลังจากเธอผลาญพลังทั้งหมดเพื่อหยุดเวลาและหลังจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรสสัน เธอน่าจะต้องหลับใหลไปอีกเป็นสัปดาห์นั่นแหละ

"เธอแทบไม่พูดอะไรเลย รู้ตัวไหม" เบรนแนนเอียงคอเหมือนที่เขาชอบทำเวลาพยายามแก้ไขปัญหา "น่าขนลุกอยู่นะ"

“การมองฉัน*กิน* ต่างหากที่น่าขนลุก” ฉันโต้หลังจากกลืนขนมปังน้ำเสียงยังแหบแห้งอยู่บ้าง

“แล้วไง” เขายักไหล่อย่างหน้าไม่อาย ลักยิ้มผุดขึ้นบนแก้มข้างหนึ่งตอนที่เขาฉีกยิ้ม มันคือร่องรอยของวัยเยาว์เพียงอย่างเดียวที่ยังหลงเหลือในตัวเขา “ไม่กี่วันก่อน ฉันค่อนข้างแน่ใจว่าจะไม่มีวันได้มองเธอทำ เอ่อ *อะไรก็ตาม* อีก” เขากัดขนมปังคำโต เดาว่าความอยากอาหารของเขายังเหมือนเดิม ซึ่งชวนให้อุ่นใจอย่างน่าประหลาด “เอาเถอะ ฉันรักษาให้ด้วยความยินดีนะ ถือเป็นของขวัญวันเกิดปีที่ 21 แล้วกัน”

“ขอบคุณนะ” ใช่แล้ว ฉันนอนหลับข้ามวันเกิดไปเลย และฉันแน่ใจว่าการที่ฉันนอนอยู่บนเตียงในสภาพร่อแร่ก็เป็นเรื่องบีบหัวใจเกินพอสำหรับทุกคนในปราสาทหรือบ้านหลังนี้ ไม่ว่ามันจะมีชื่อเรียกใดก็ตาม

โบดิ ลูกพี่ลูกน้องของเซเด็นที่สวมชุดเครื่องแบบสาวเท้าเข้ามาในครัว แขนข้างหนึ่งพันผ้าคล้องคอ ผมหยักศกสีดำหนานุ่มเพิ่งถูกตัดเล็มไปหมาดๆ

“พันโทเอเซอรายห์” โบดิเรียกและยื่นจดหมายที่พับไว้ให้เบรนแนน “มีคนเพิ่งส่งจดหมายฉบับนี้มาจากบาสไกอัท ผู้ขี่มังกรจะอยู่รอถึงคืนนี้เผื่อคุณอยากตอบจดหมาย” เขาส่งยิ้มให้ฉัน และฉันก็รู้สึกขึ้นมาอีกครั้งว่าเขาช่างดูเหมือนเซเด็นในแบบที่นุ่มนวลกว่าเหลือเกิน เขาพยักหน้าให้พี่ชายก่อนจะหมุนตัวจากไป

บาสไกอัทหรือ ผู้ขี่อีกคนอยู่ที่นี่หรือ พวกเขามีกี่คนกันแน่ จริงๆแล้วคณะปฏิวัติกลุ่มนี้ใหญ่ขนาดไหนกัน

คำถามข้อแล้วข้อเล่าผุดขึ้นในหัวเร็วจี๋จนฉันอ้าปากถามแทบไม่ทัน “เดี๋ยวก่อนนะ พี่เป็นพันโทหรือ แล้วเอเซอรายห์คือใคร” ฉันถาม ใช่เลย เพราะ*นั่น*เป็นคำถามสำคัญที่สุดที่ควรถาม

“ฉันต้องเปลี่ยนนามสกุลด้วยเหตุผลที่ใครๆก็รู้” เขาชำเลืองมองฉันแกะตราประทับครั่งสีน้ำเงินเพื่อเปิดจดหมาย “แล้วเธอจะตกใจที่ได้เห็นว่าตัวเองเลื่อนยศได้เร็วแค่ไหนเมื่อทุกคนที่ตำแหน่งสูงกว่าทยอยตายกันหมด” เขาอ่านจดหมายแล้วสบถออกมา ก่อนจะยัดมันใส่กระเป๋า “ตอนนี้ฉันต้องไปประชุมสมัชชาแล้ว ส่วนเธอก็กินขนมปังบิสกิตให้หมด แล้วไปเจอกัน

ที่ห้องโถงในอีกครึ่งชั่วโมงนะ ฉันจะพาไปหามังกรของเธอเอง" ลักยิ้มและความอารมณ์ดีของพี่ชายหายวับไปแล้ว แทนที่ด้วยชายที่ฉันจำแทบไม่ได้ นายทหารที่ฉันไม่รู้จัก ดูเหมือนเบรนแนนจะกลายเป็นคนแปลกหน้าไปเสียแล้ว

เขาดันเก้าอี้ไปด้านหลังและสาวเท้าออกจากห้องครัวโดยไม่รอฟังคำตอบจากฉัน

ฉันจิบนมพลางจ้องที่นั่งว่างเปล่าฝั่งตรงข้ามซึ่งพี่ชายทิ้งไว้ เก้าอี้ยังอยู่ห่างจากโต๊ะราวกับว่าเขาอาจกลับมานั่งตอนไหนก็ได้ ฉันกลืนขนมปังบิสกิตที่ยังติดอยู่ในคอและเชิดคางขึ้น ตั้งใจว่าจะไม่นั่งรอพี่ชายกลับมาอยู่เฉย ๆ อีก

ฉันผุดลุกขึ้นจากโต๊ะแล้วเดินตามเขาออกจากครัวไปตามโถงยาวเหยียด เขาต้องรีบแน่ เพราะฉันไม่เห็นเขาที่ไหนเลย

พรมผืนประณีตช่วยกลบเสียงฝีเท้าฉันตลอดโถงทางเดินกว้างที่โค้งสูง ฉันสังเกตเห็น – *โห* บันไดสองฝั่งเงาวับโค้งขึ้นสู่ชั้นบนอย่างตระการตา ทั้งยังมีราวบันไดลวดลายซับซ้อนทอดตัวขึ้นไปอีกสามชั้น – ไม่สิ – สี่ชั้นต่างหาก

ก่อนหน้านี้ฉันมัวแต่จดจ่อกับพี่ชายจนไม่ทันสังเกต แต่ตอนนี้ฉันจ้องสถาปัตยกรรมขนาดมหึมาตาค้าง แต่ละชั้นยื่นเหลื่อมกันเล็กน้อยเสมือนบันไดพาลัดเลาะขึ้นภูเขาที่ถูกเจาะเพื่อสร้างปราการแห่งนี้ แสงสว่างยามรุ่งอรุณสาดส่องผ่านหน้าต่างบานเล็กหลายสิบบานเข้ามา พวกมันเป็นของตกแต่งเพียงอย่างเดียวบนผนังสูงห้าชั้นเหนือประตูทางเข้าปราการคู่ใหญ่ยักษ์ ดูเหมือนว่าหน้าต่างเหล่านี้ถูกจัดเรียงเป็นรูปบางอย่าง แต่ฉันอยู่ใกล้เกินกว่าจะมองเห็นภาพรวมทั้งหมด

มองไม่ออกเลย นี่ช่างเป็นคำอุปมาที่เข้ากับชีวิตฉันในตอนนี้ด้วยจริง ๆ

ยามสองคนจับตามองฉันทุกฝีก้าว แต่ไม่ได้เข้ามาห้ามตอนที่ฉันเดินผ่าน อย่างน้อยก็หมายความว่าฉันไม่ใช่นักโทษ

ฉันก้าวยาว ๆ ผ่านห้องโถงหลัก และในที่สุดก็ได้ยินเสียงแว่วมาจากห้องอีกฝั่งซึ่งมีประตูบานคู่ที่ตกแต่งอย่างวิจิตรงดงาม ประตูบานหนึ่งแง้มเปิดอยู่ พอฉันเข้าไปใกล้ก็จำเสียงเบรนแนนได้ทันที อกฉันบีบรัดแน่นเมื่อได้ยินเสียงที่คุ้นเคย

“ไม่ได้ผลหรอก” เสียงทุ้มต่ำของเบรนแนนดังก้อง “ข้อเสนอถัดไปได้เลย”

ฉันเดินผ่านโถงต้อนรับขนาดมหึมาโดยไม่สนใจปีกอาคารที่แยกออกไปทางซ้ายและขวา สถานที่แห่งนี้ช่างน่าอัศจรรย์ เป็นส่วนผสมระหว่างพระราชวังกับบ้านอย่างละครึ่ง แต่อันที่จริงแล้วมันคือปราการโดยสมบูรณ์ กำแพงหินหนาคือสิ่งที่ช่วยให้สถานที่แห่งนี้รอดพ้นจากหายนะเมื่อหกปีก่อนจากที่ฉันเคยอ่านมา ยังไม่มีกองทัพใดบุกเข้ามาในคฤหาสน์ไรออร์สันสำเร็จแม้จะเกิดการปิดล้อมที่ฉันรู้ถึงสามครั้งก็ตาม

หินไม่ไหม้ เซเด็นบอกฉันแบบนั้น พวกเขาสร้างนคร – ที่บัดนี้ลดลงเหลือแค่เมือง – ขึ้นใหม่อย่างลับ ๆ เป็นเวลาหลายปีใต้จมูกนายพลเมลเกร็น ดูเหมือนว่ารอยฝากฝัง หรือก็คือตราประทับเวทมนตร์บนร่างกายลูก ๆ เหล่ากบฏที่ถูกประหาร จะมีพลังบางอย่างที่ช่วยซ่อนพวกเขาจากพลังประทับของเมลเกร็นได้เมื่อพวกเขารวมตัวกันตั้งแต่สามคนขึ้นไป นายพลเมลเกร็นมองไม่เห็นผลลัพธ์ของการต่อสู้ที่พวกเขามีส่วนเกี่ยวข้อง ดังนั้นจึงไม่ “เห็น” ว่าพวกเขาเตรียมตัวสู้กันที่นี่

คฤหาสน์ไรออร์สันมีลักษณะบางอย่างที่ชวนให้นึกถึงบาสไกอัทวิทยาลัยการทหารที่ฉันเรียกว่าบ้านตั้งแต่แม่ไปประจำการในฐานะผู้บัญชาการ ไม่ว่าจะเป็นทำเลที่ตั้งอันแข็งแกร่งมั่นคงเจาะฝังไปตามไหล่เขา พื้นหินกรวดตลอดจนประตูทางเข้าบานคู่เสริมเหล็กกล้า ทว่าความคล้ายคลึงสิ้นสุดลงเท่านั้น ปราการแห่งนี้มีผลงานศิลปะของจริงอยู่บนผนัง ไม่ใช่แค่รูปปั้นครึ่งตัวของเหล่าวีรบุรุษสงครามบนแท่น และฉันมั่นใจทีเดียวว่ามีผ้าโพโรเมียลของแท้แขวนอยู่ที่ฝั่งตรงข้ามโถงทางเดินตรงช่องประตูซึ่งโบดิกับอิมโมเจ็นยืนอยู่ด้วย

อิมโมเจ็นยกนิ้วขึ้นแตะริมฝีปาก แล้วทำไม้ทำมือให้ฉันเดินไปยังพื้นที่ว่างระหว่างเธอกับโบดิ ฉันจึงทำตามพลางสังเกตเห็นว่าอิมโมเจ็นเพิ่งย้อมผมสีชมพูที่โกนไปครึ่งศีรษะให้สดใสขึ้นในช่วงที่ฉันพักฟื้น เห็นได้ชัดว่าเธอสบายใจที่นี่ โบดิก็ด้วย สิ่งที่บ่งบอกว่าทั้งคู่เพิ่งผ่านการต่อสู้มามีเพียงผ้าคล้องคอที่ใช้ประคองแขนข้างที่หักของโบดิกับริมฝีปากแตกของอิมโมเจ็น

"ต้องมีใครสักคนพูดสิ่งที่รู้อยู่แก่ใจออกมา" ชายสูงวัยคนหนึ่งเอ่ยขึ้นจากปลายโต๊ะที่ทอดตัวตลอดความยาวห้องสูงสองชั้น เขามีผ้าปิดตาข้างหนึ่งและมีจมูกงองุ้มเหมือนเหยี่ยว กระจุกผมสีเทาบางยิ่งขับเน้นริ้วรอยบนผิวสีน้ำตาลอ่อนที่เหี่ยวย่นตามกาลเวลาให้เด่นชัดขึ้น เหนียงใต้คางห้อยย้อยเหมือนวิลเดอบีสต์ เขาเอนหลังพิงพนักเก้าอี้และวางมือหนาลงบนพุงกลม

โต๊ะตัวนี้รองรับคนจำนวน 30 คนได้สบาย ๆ แต่มีเพียงห้าคนนั่งอยู่ฝั่งเดียวกัน ทุกคนสวมเครื่องแต่งกายสีดำของผู้ขี่มังกร นั่งเยื้องมาทางประตูไม่ไกลนักในมุมที่ต้องหันมาเต็มตัวจึงจะเห็นพวกเรา – ซึ่งพวกเขาไม่เห็น เบรนแนนเดินไปมาหน้าโต๊ะ แต่ก็ไม่ได้อยู่ในมุมที่จะสังเกตเห็นพวกเราเช่นกัน

ใจฉันพุ่งพรวดขึ้นมาอยู่ในลำคอ ฉันรู้ว่าคงต้องใช้เวลาสักพักกว่าจะชินกับการเห็นว่าเบรนแนนยังมีชีวิตอยู่ เขาดูเหมือนคนเดิมที่ฉันจำได้ – แต่ในขณะเดียวกันก็แตกต่าง ทว่าตอนนี้เขาอยู่ที่นี่ – ยังมีชีวิต ยังหายใจ และกำลังจ้องแผนที่ผืนทวีปบนผนังที่ทอดตัวยาว มันมีขนาดใหญ่พอ ๆ กับแผนที่ในห้องบรรยายวิชาสถานการณ์รบที่บาสไกอัทเลยทีเดียว

และคนที่ยืนเท้าแขนข้างหนึ่งบนเก้าอี้ตัวยักษ์หน้าแผนที่ ดวงตาจับจ้องผู้ที่นั่งอยู่ที่โต๊ะก็คือ เซเด็น

เขาดูดี แม้จะมีรอยคล้ำใต้ตาจากการอดนอนเป็นจุดด่างพร้อยบนผิวสีน้ำตาลก็ตาม โหนกแก้มสูงของเขา ดวงตาสีเข้มคู่นั้นที่อ่อนโยนลงเสมอยามสบตาฉัน รอยแผลเป็นผ่ากลางคิ้วลากยาวมาสิ้นสุดใต้ดวงตา รอยฝากฝังเปล่งแสงระยิบระยับหมุนวนเป็นวงจรดขากรรไกร และริมฝีปากได้รูปที่ฉันคุ้นเคยพอ ๆ กับริมฝีปากตัวเอง ทั้งหมดนี้ทำให้ใบหน้าเขาสมบูรณ์แบบเหลือเกินสำหรับฉัน และนี่แค่ใบหน้าเขานะ ส่วนร่างกายเขาน่ะหรืออาจยอดเยี่ยมกว่าเสียอีก แล้วการจัดระเบียบร่างกายตอนที่ฉันอยู่ในอ้อมแขน –

หยุดนะ ฉันส่ายหน้าเพื่อหยุดความคิดไว้เพียงเท่านั้น เซเด็นอาจจะหล่อเหลา ทรงพลัง และอันตรายจนน่าหวาดหวั่น – ซึ่งฉันไม่ควรรู้สึกว่าสิ่งนี้เย้ายวนใจเลย – แต่ฉันก็ไม่อาจไว้ใจว่าเขาจะพูดความจริงเกี่ยวกับ...เอ่อ ทุกอย่างได้ ซึ่งน่า*เจ็บปวด*สิ้นดีเมื่อฉันตกหลุมรักเขาอย่างน่าสมเพชขนาดนี้

“แล้วสิ่งที่รู้อยู่แก่ใจที่ต้องพูดออกมาคืออะไรล่ะ พันตรีแฟร์ริส” เซเด็นถาม น้ำเสียงฟังดูเบื่อหน่ายเต็มที

“นี่คือการประชุมสมัชชา” โบดิกระซิบบอกฉัน “แค่มีองค์ประชุมห้าคนก็ลงคะแนนเสียงได้แล้ว เพราะกรรมการทั้งเจ็ดแทบจะไม่เคยเข้าประชุมพร้อมกันเลย และสี่คะแนนเสียงก็ทำให้ญัตติผ่านได้”

ฉันเก็บข้อมูลนั้นไว้ในสมอง “เราได้รับอนุญาตให้ฟังประชุมด้วยหรือ”

“การประชุมจะเปิดให้ใครก็ตามที่สนใจเข้าร่วมฟัง” อิมโมเจ็นตอบเสียงเบาพอกัน

“แล้วเราก็มาฟัง...ที่โถงทางเดินเนี่ยนะ” ฉันถาม

“ใช่” อิมโมเจ็นตอบโดยไม่อธิบายเพิ่มเติม

“การกลับไปเป็นทางเลือกเดียว” จมูกเหยี่ยวพูดต่อ “ไม่อย่างนั้นทุกสิ่งทุกอย่างที่เราสร้างขึ้นมาที่นี่จะตกอยู่ในอันตราย หน่วยลาดตระเวนจะออกตามหา และเราก็มีผู้ขี่ไม่เพียงพอ –”

“การสรรหาสมาชิกใหม่เป็นเรื่องยากเพราะเราต้องคอยหลบซ่อนตัว” ผู้หญิงร่างเล็กเจ้าของเรือนผมสีดำวาวเหมือนอีกาแย้ง รอยย่นบริเวณหางตาปรากฏขึ้นบนผิวสีน้ำตาลไหม้ขณะที่เธอจ้องชายสูงวัย

“อย่าเปลี่ยนเรื่องสิ ทริสชา” เบรนแนนเอ่ยขณะนวดสันจมูก เขาได้จมูกมาจากพ่อเรา สองคนนี้คล้ายคลึงกันเป็นที่สุด

“ต่อให้เพิ่มจำนวนสมาชิกไปก็เปล่าประโยชน์ ในเมื่อไม่มีโรงตีเหล็กไว้ผลิตอาวุธให้สมาชิกเหล่านั้น” จมูกเหยี่ยวพูดเสียงดังกว่าคนอื่น “เผื่อเธอไม่สังเกต เรายังขาดหลักจรัสแสงอยู่นะ”

“แล้วการเจรจาขอหลักจรัสแสงกับไวเคานต์เทคารัสไปถึงไหนแล้ว” ชายร่างใหญ่ถามด้วยน้ำเสียงสุขุมก้องกังวาน มือสีเข้มลูบเคราหนาสีเงิน

ไวเคานต์เทคารัสหรือ ในบันทึกของนาวาร์ไม่ปรากฏชื่อตระกูลชนชั้นสูงนี้เลย พวกเราไม่มีตำแหน่งไวเคานต์ด้วยซ้ำ

“ยังอยู่ในขั้นตอนเจรจาหาทางออก” เบรนแนนตอบ

“ไม่มีทางออกหรอก เทคารัสยังโกรธที่โดนนายสบประมาทเมื่อฤดูร้อนที่แล้วไม่หาย” ผู้หญิงสูงวัยที่มีรูปร่างบึกบึนเหมือนขวานศึกจ้องเซเด็นเขม็ง

ผมสีบลอนด์ของเธอยาวเลยคางทรงเหลี่ยมเรียบเนียนดุจหินอ่อนมาเพียงเล็กน้อย

"ผมบอกแล้วว่าไวเคานต์ไม่คิดจะให้เราตั้งแต่แรก" เซเด็นแย้ง "ชายผู้นั้น*สะสม*อย่างเดียว ไม่*แลกเปลี่ยน*"

"ก็นะ ตอนนี้เขาไม่ยอม*แลกเปลี่ยน*กับเราแน่ๆ" เธอโต้กลับพลางหรี่ตา "โดยเฉพาะเมื่อนายไม่คิดจะใคร่ครวญข้อเสนอล่าสุดของเขาด้วยซ้ำ"

"เชิญเขาไสหัวไปให้พ้นพร้อม*ข้อเสนอ*นั้นได้เลย" น้ำเสียงเซเด็นสงบนิ่งทว่าดวงตากลับแข็งกร้าวท้าทายให้ทุกคนในโต๊ะโต้แย้ง เขาเดินอ้อมที่วางแขนเก้าอี้ตัวยักษ์ที่หันหน้าเข้าหาทุกคน แล้วนั่งลงราวกับจะสื่อว่าคนเหล่านี้กำลังทำให้เขาเสียเวลา เขาเหยียดขายาวและวางแขนบนที่วางแขนบุกำมะหยี่ – ด้วยท่าทางเหมือนไม่ยี่หระต่อสิ่งใดในโลก

ความเงียบที่แผ่ปกคลุมทั่วห้องบ่งบอกชัดเจนว่า เซเด็นได้รับความเคารพจากสมัชชาคณะปฏิวัตินี้เหมือนกับที่เขาได้รับความเคารพในบาสไกอัท ฉันไม่รู้จักผู้ชี่มังกรคนอื่นในนี้เลยนอกจากเบรนแนน แต่ฉันกล้าพนันว่าเซเด็นกุมอำนาจสูงสุดในห้องเมื่อพิจารณาจากความเงียบนี้

"*ทีนี้ก็*" แทร์นเตือนฉันด้วยความหยิ่งผยองเฉพาะตัวของมังกรอายุกว่าร้อยปี ซึ่งเป็นนักรบผู้เกรียงไกรที่สุดผู้หนึ่งในผืนทวีป *"สั่งให้พวกมนุษย์พาเจ้ามาที่หุบเขาหลังจากถกเถียงกันจบแล้วเสีย"*

"จะต้องมีทางออกที่ดีกว่านี้ หากเราส่งอาวุธให้หมู่กริฟฟอนไม่มากพอสำหรับการต่อสู้ปีหน้า สถานการณ์จะเลวร้ายยิ่งกว่าเดิมจนไม่อาจคาดหวังว่าจะตรึงการรุกคืบของเวนินได้" เคราเงินตั้งข้อสังเกต "แล้วทุกอย่างที่เราทุ่มเทก็จะเปล่าประโยชน์"

หัวใจฉันหล่นวูบ หนึ่งปีหรือ พวกเราจวนเจียนจะแพ้สงครามที่ฉันเพิ่งรู้ว่ามีอยู่เมื่อไม่กี่วันก่อน*ขนาดนี้*เลยหรือ

"อย่างที่พูดไป ผมกำลังหาหนทางในการเจรจาเกี่ยวกับหลักจรัสแสงนั่น" – น้ำเสียงเบรนแนนเข้มขึ้น – "แล้วเราก็นอกเรื่องไปไกลจนผมไม่แน่ใจว่านี่คือการประชุมเดียวกันด้วยซ้ำ"

"ฉันขอออกเสียงให้เรานำหลักจรัสแสงมาจากบาสไกอัท" ขวานศึกเสนอ

“ถ้าเราจวนเจียนจะแพ้สงครามขนาดนี้ก็ไม่เหลือทางเลือกอื่นแล้ว”

เซเด็นจ้องเบรนแนนด้วยสายตาที่อ่านไม่ออก แล้วฉันก็สูดหายใจลึกเมื่อระลึกได้ว่า – เขาน่าจะรู้จักพี่ชายฉันดีกว่าฉันอีก

แล้วเขาก็ไม่ยอมบอกฉันเรื่องพี่ชายเนี่ยนะ ในบรรดาความลับทั้งหมดทั้งมวลที่เขาซุกซ่อนไว้ นี่คือสิ่งที่ฉันทำใจยอมรับได้ยากที่สุด

“แล้วเจ้าจะทำยังไงกับความลับนั้นถ้าเขาเปิดเผยให้เจ้ารู้” แทร์นถาม

“อย่าใช้เหตุผลมาอธิบายความขัดแย้งทางอารมณ์นะ” ฉันยกแขนขึ้นกอดอก หัวใจฉันนั่นเองที่ไม่อนุญาตให้สมองยกโทษให้เซเด็นเต็มที่

“เราคุยเรื่องนั้นกันไปแล้ว” เบรนแนนตัดจบ “ถ้าเรานำอุปกรณ์ในโรงตีเหล็กของบาสไกอัทมา นาวาร์จะเติมคลังที่ป้อมปราการไม่ทันพลเรือนนับไม่ถ้วนจะตายหากแนวป้องกันล่มสลาย พวกคุณมีใครอยากรับผิดชอบเรื่องนั้นไหมล่ะ”

ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ

“ถ้าอย่างนั้นเราก็เห็นตรงกัน” จมูกเหยี่ยวพูด “จนกว่าเราจะส่งอาวุธให้หมู่กริฟฟอนได้มากพอ พวกนักเรียนทหาร*ต้อง*กลับไป”

โอ๊ะ

“พวกเขากำลังพูดถึงเราอยู่” ฉันกระซิบ นี่คือสาเหตุที่เราต้องยืนให้พ้นสายตาพวกเขา

โบดิพยักหน้า

“คุณดูเงียบผิดปกตินะ ซูริ” เบรนแนนตั้งข้อสังเกตขณะชำเลืองมองผู้หญิงผมสีน้ำตาลไหล่กว้างข้างกายผู้มีผิวสองสีและผมสีเงินแถบหนึ่ง เธอทำจมูกฟุดฟิดเหมือนสุนัขจิ้งจอก

“ฉันเสนอให้ทุกคนกลับไป ยกเว้นสองคนนั่น” ท่าทางไม่ยี่หระของเธอทำให้ความหนาวเย็นคืบคลานขึ้นมาตามแนวสันหลัง เธอเคาะนิ้วที่มีแต่หนังหุ้มกระดูกกับโต๊ะ แหวนมรกตวงยักษ์สะท้อนแสงวูบ “นักเรียนทหารหกคนก็โกหกได้เหมือนกับแปดคนนั่นแหละ”

แปดคน

เซเด็น การ์ริก โบดิ อิมโมเจ็น ผู้ถูกตีตราอีกสามคนที่ฉันไม่มีโอกาส

ได้ทำความรู้จักจนกระทั่งถูกจับโยนเข้ามาในสมรภูมิ และ...ฉัน

อาการคลื่นเหียนพุ่งเข้าจู่โจม เกมสงคราม การแข่งขันระหว่างฝูงบินในจตุภาคผู้ขี่มังกรครั้งสุดท้ายประจำปีควรจะสิ้นสุดที่บาสไกอัท แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เมื่อสัปดาห์ที่แล้วพวกเรากลับก้าวเข้าสู่สงครามมฤตยูกับศัตรูที่ฉันคิดว่ามีตัวตนอยู่แค่ในตำนานพื้นบ้าน และตอนนี้พวกเรา...เอ่อ พวกเราอยู่ที่นี่ ในเมืองที่ไม่น่าจะมีจริงด้วยซ้ำ

แต่พวกเราไม่ได้อยู่กันครบทุกคน

ลำคอฉันตีบตัน และฉันก็ต้องกะพริบตาถี่ ๆ เพื่อไล่ความร้อนผ่าวที่ขอบตา โซเลย์กับเลียมตายแล้ว

เลียม ผมสีบลอนด์และนัยน์ตาสีฟ้าสดใสผุดขึ้นมาในความทรงจำ แล้วความเจ็บปวดก็ปะทุในใจ เสียงหัวเราะกึกก้องของเขา รอยยิ้มง่าย ๆ ของเขา ความภักดีและความใจดีของเขา ไม่มีอีกแล้ว *เขา*จากไปแล้ว

ทั้งหมดเป็นเพราะเขาสัญญากับเซเด็นว่าจะคุ้มครองฉัน

“ในบรรดาแปดคนนี้ เราเสียใครไปไม่ได้เลยนะ ซูริ” เคราเงินเอนหลังนั่งเก้าอี้สองขาและสำรวจแผนที่ด้านหลังเซเด็น

“คุณคิดจะทำอะไรหรือ ฟีลิกซ์” ซูริถามกลับ “ให้เราบริหารวิทยาลัยสงครามของตัวเองด้วยเวลาที่เหลืออยู่น่ะหรือ แทบไม่มีใครในหมู่พวกนั้นจบการศึกษาด้วยซ้ำ พวกเขายังไม่มีประโยชน์กับเราหรอก”

“พูดเหมือนคุณมีอำนาจตัดสินใจว่าเราจะกลับหรือไม่อย่างนั้นแหละ” เซเด็นพูดขัด เรียกความสนใจจากทุกคน “เรารับฟังคำแนะนำของสมัชชา แต่จะถือว่ามันเป็นเพียงแค่ – *คำแนะนำ*”

“แต่เรายอมเอาชีวิตนายไปเสี่ยงไม่ได้ –” ซูริเถียง

“ชีวิตผมก็มีค่าเท่ากับชีวิตคนอื่นนั่นแหละ” เซเด็นผายมือมาทางพวกเรา

เบรนแนนสบตาฉันแล้วเบิกตากว้าง

ทุกคนในห้องต่างหันมาทางเรา แล้วฉันก็ต้องฝืนสัญชาตญาณไม่ให้ถอยหนีขณะที่ดวงตาแทบทุกคู่หรี่มองฉัน

พวกเขามองเห็นใครกันนะ ลูกสาวของลิลิทหรือ หรือว่าน้องสาว

ของเบรนแนน

ฉันเชิดคางเพราะฉันเป็นทั้งคู่...แต่ขณะเดียวกันก็ไม่ได้รู้สึกว่าตัวเองเป็นใครเลย

“ไม่ใช่ทุกชีวิตหรอก” ซูริพูดขณะมองตรงมาที่ฉัน *โอ๊ย* “พวกเธอยืนอยู่ตรงนั้นแท้ๆ แต่ปล่อยให้ผู้หญิงคนนั้นแอบฟังการประชุมสมัชชาได้ยังไง”

“ถ้าคุณไม่อยากให้เธอได้ยินก็น่าจะปิดประตูนะ” โบดิตอบขณะก้าวเข้าไปในห้อง

“เราเชื่อใจเธอไม่ได้!” โทสะอาจทำให้แก้มซูริขึ้นสี แต่แววตาเธอกลับปรากฏร่องรอยความกลัว

“เธออยู่ในความรับผิดชอบของเซเด็นแล้ว” อิมโมเจ็นก้าวมาด้านข้าง ขยับตัวเข้าใกล้ฉันเล็กน้อย “ตามธรรมเนียมปฏิบัติที่แสนโหดร้ายน่ะ”

ฉันตวัดสายตามองเซเด็น เธอกำลังพูดบ้าอะไรอยู่

“ยังไงฉันก็ไม่เข้าใจการตัดสินใจนั่นอยู่ดี” จมูกเหยี่ยวเสริม

“ไม่ยากเลย เธอมีค่าเท่ากับผมเป็นสิบๆ คน” เซเด็นเอ่ย แล้วลมหายใจฉันก็สะดุดเมื่อเห็นอารมณ์เข้มข้นในดวงตาเขา ถ้าฉันไม่รู้มาก่อน ฉันคงคิดว่าเขาพูดจริง “และผมก็ไม่ได้พูดถึงพลังประทับของเธอด้วย ยังไงผมก็ต้องเล่าสิ่งที่เราคุยกันในนี้ให้เธอฟังทุกเรื่องอยู่ดี ดังนั้นจะเปิดประตูหรือไม่ก็ไม่ได้สำคัญอะไร”

ประกายความหวังลุกโชนในใจฉัน บางทีเขาอาจจะเลิกเก็บงำความลับจากฉันจริงๆ ก็ได้

“เธอเป็นลูกสาวของนายพลซอร์เรนเกลนะ” ขวานศึกอธิบายความหงุดหงิดปรากฏชัดเจนในน้ำเสียง

“ส่วนผมก็เป็นลูกชายของนายพลที่ว่าเหมือนกัน” เบรนแนนโต้กลับ

“นายพิสูจน์ความภักดีมามากเกินพอในช่วงหกปีที่ผ่านมา!” ขวานศึกตะโกน “แต่เธอยัง!”

โทสะแผดเผาลำคอฉันและพุ่งขึ้นมาที่ใบหน้า พวกเขาพูดถึงฉันราวกับว่าฉันไม่ได้อยู่ที่นี่ด้วยซ้ำ

“เธอสู้เคียงบ่าเคียงไหล่เราที่เรสสัน” โบดิเกร็งตัวขณะที่เสียงเขา

ดังขึ้นเช่นกัน

“เธอสมควรโดนจับขัง” ใบหน้าซูริกลายเป็นสีแดงก่ำขณะที่เธอดันโต๊ะและลุกขึ้นยืน สายตาจับจ้องเส้นผมฉันที่เป็นสีเงินตั้งแต่กลางศีรษะ จนถึงปลายผมซึ่งถักเป็นเปียมงกุฎ “สิ่งที่เธอรับรู้ทำลายเราทุกคนได้เลย”

“เห็นด้วย” จมูกเหยี่ยวเอออออไปด้วย คลื่นความเกลียดชังพุ่งตรงมาที่ฉันอย่างโจ่งแจ้ง “เธออันตรายเกินไปถ้าเราไม่จับไว้เป็นนักโทษ”

ท้องไส้ฉันหดเกร็ง แต่ฉันเก็บสีหน้าแบบที่เคยเห็นเซเด็นทำนับครั้งไม่ถ้วน ก่อนจะทิ้งมือลงข้างตัวใกล้มีดสั้นในซอง ร่างกายฉันอาจจะอ่อนแอข้อต่อเอาแน่เอานอนไม่ได้ แต่ทักษะการปามีดของฉันแม่นยำอย่างร้ายกาจ ฉันจะไม่ยอมให้พวกเขากักขังฉันไว้ที่นี่เด็ดขาด

ฉันกวาดตามองเหล่ากรรมการในสมัชชาและประเมินว่าใครอันตรายที่สุด

เบรนแนนลุกขึ้นยืนยืดตัวเต็มที่ “ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเธอผูกพันธะกับแทร์นที่มีพันธะกับผู้ขี่ลึกซึ้งขึ้นเรื่อย ๆ และสายสัมพันธ์ครั้งที่แล้วก็แข็งแกร่งมากเสียจนความตายของเนโอลินแทบจะฆ่าเขาเนี่ยนะ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเรากลัวว่าเขาจะตายถ้าเธอตายตอนนี้ อีกทั้งชีวิตไรออร์สันก็ผูกติดกับชีวิตเธอด้วยสาเหตุนั้นด้วยน่ะ” เขาพยักพเยิดไปทางเซเด็น

ความผิดหวังขมปร่าที่ปลายลิ้น ฉันเป็นได้แค่นั้นสำหรับเบรนแนนงั้นหรือ เป็นได้แค่จุดอ่อนของเซเด็นหรือ

“ผมจะรับผิดชอบไวโอเล็ตแต่เพียงผู้เดียว” เสียงเซเด็นลดต่ำด้วยเจตนาร้ายบริสุทธิ์ “แล้วถ้าผมคนเดียวไม่พอ ก็ยังมีมังกรไม่ใช่แค่หนึ่งตัว แต่เป็น*สอง*ตัวรับประกันให้เธอ”

พอกันที

“*เธอ*ที่พูดถึงยืนอยู่ตรงนี้นะ” ฉันตะคอก แล้วคลื่นความพึงพอใจก็ไหลบ่าเข้ามาเป็นสายเมื่อเห็นจำนวนคนที่อ้าปากค้างตรงหน้า “ดังนั้นหยุดพูดเรื่อง*เกี่ยวกับ*ฉันแล้วลองคุย*กับ*ฉันเสียที”

มุมปากเซเด็นยกขึ้นข้างหนึ่ง และความภาคภูมิใจที่ฉายชัดบนใบหน้าเขานั้นก็ไม่อาจเข้าใจผิดเป็นอย่างอื่นได้เลย

“คุณต้องการอะไรจากฉัน” ฉันถามพวกเขาขณะก้าวอาด ๆ เข้าไปในห้อง “ต้องการให้ฉันเดินข้ามเชิงเทินเพื่อพิสูจน์ความกล้าหาญหรือฉันทำไปแล้ว ต้องการให้ฉันทรยศอาณาจักรเพื่อปกป้องพลเรือนชาวโพโรเมียลหรือ ฉันทำไปแล้ว ต้องการให้ฉันเก็บความลับของเขาหรือ” ฉันผายมือซ้ายไปทางเซเด็น “ฉันทำไปแล้ว ฉันรักษาความลับ*ทุกอย่าง*”

“ยกเว้นความลับที่สำคัญอย่างหนึ่ง” ซูริเลิกคิ้วข้างหนึ่ง “เราทุกคนรู้ว่าพวกเธอไปลงเอยแบบนั้นที่เอทไบน์ได้ยังไง”

ความรู้สึกผิดจุกอยู่ในลำคอ

“นั่นไม่ใช่ –” เซเด็นเริ่มพูดขณะลุกขึ้นจากเก้าอี้

“นั่นไม่ใช่ความผิดของเธอเลย” ฟีลิกซ์ – ผู้ชายเคราสีเทาที่อยู่ใกล้พวกเรามากที่สุดลุกขึ้นยืน บดบังซูริจากสายตาฉันขณะที่เขาหันไปหาเธอ “ไม่มีนักเรียนทหารปี 1 คนไหนต่อต้านนักอ่านความทรงจำได้ โดยเฉพาะจากผู้ที่คิดว่าเป็นเพื่อน” เขาหมุนตัวมาเผชิญหน้ากับฉัน “แต่ตอนนี้เธอต้องรู้แล้วว่าเธอมีศัตรูที่บาสไกอัท หากได้กลับไป เธอจะต้องรู้ว่าเอโทสไม่ได้เป็นพวกพ้องอีกแล้ว เขาจะทำทุกอย่างสุดความสามารถเพื่อสังหารเธอ เพราะสิ่งที่เธอเห็น”

“ฉันรู้ค่ะ” คำพูดหนักอึ้งบนปลายลิ้น

ฟีลิกซ์ผงกศีรษะ

“การประชุมนี้สิ้นสุดแล้ว” เซเด็นเอ่ย สายตาหยุดอยู่ที่ซูริกับจมูกเหยี่ยว ไหล่พวกเขาลู่ลงอย่างพ่ายแพ้

“ผมจะรอฟังความคืบหน้าของเมืองโซลยาตอนเช้านะ” เบรนแนนพูด “ปิดประชุมสมัชชา”

เหล่ากรรมการเก็บเก้าอี้และเดินเรียงแถวผ่านพวกเราสามคนที่หลีกทางให้ อิมโมเจ็นและโบดิยืนอยู่ข้างฉัน

ในที่สุดเซเด็นก็เดินออกมา แต่กลับหยุดตรงหน้าฉัน “เราจะไปที่หุบเขากัน ถ้าเธอเสร็จแล้วก็ไปเจอเราที่นั่นได้”

“ฉันจะไปกับนายตอนนี้เลย” นี่คือสถานที่สุดท้ายในผืนทวีปที่ฉันจะยอมถูกทิ้งไว้ข้างหลัง

“อยู่คุยกับพี่ชายเธอก่อนสิ” เขาพูดเสียงเบา “ใครจะรู้ว่าเธอจะมีโอกาสอีกเมื่อไหร่”

สายตาฉันมองเลยโบดิไปหยุดที่เบรนแนนซึ่งยืนรอฉันอยู่กลางห้อง เบรนแนนผู้ใช้เวลาไปกับการช่วยฉันพันเข่าตอนที่ฉันเป็นเด็ก เบรนแนนผู้เขียนหนังสือที่ช่วยฉันไว้ตลอดการเรียนปี 1 เบรนแนน...คนที่ฉันคิดถึงมาตลอดหกปี

“ไปสิ” เซเด็นกระตุ้น “เราจะไม่ไปโดยไม่มีเธอ และจะไม่ยอมให้สมัชชามาบงการสิ่งที่เราทำด้วย เราแปดคนจะตัดสินใจร่วมกันว่าจะทำอะไร” เขามองฉันด้วยสายตาอ้อยอิ่งจนหัวใจเจ้ากรรมบีบรัดแน่น ก่อนจะเดินจากไปพร้อมกับโบดิและอิมโมเจ็น

ทิ้งให้ฉันหันไปหาพี่ชายพร้อมคำถามมากมายที่สั่งสมมาหกปี

ทดลองอ่าน